

סיפורי צדיקים

גליון 451
שנה י' תשפ"א

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

לא תגנוב (כ' - י"ג)

מעשה בסוחר אחד שהלך למקום רחוק לקנות סחורה, והיו לו חמש מאות זהובים בארנקו. ומכיון שחשש שיגנובו ממנו את הכסף, לכן הטמין את הכסף במקום צנוע באדמה. ואדם אחד ראה זאת וגנב לו את הכסף מהקרע. כשבא הסוחר לקחת את כספו, ראה שהכסף לא נמצא, והבין שמישהו גנב את הכסף. נשא עיניו וראה שיש בית קרוב לאותו מקום, ועלה בדעתו שבעל הבית גנב את הכסף. והסוחר בהיותו חכם ונבון, ניגש לבעל הבית ואמר לו, שהוא הביא שני ארנקים אחד של חמש מאות זהובים ואחד של שמונה מאות זהובים. ואת הארנק של חמש מאות הטמין באדמה, וכעת רוצה להתייעץ אתו אם כדאי להטמין גם את הארנק של השמונה מאות? בעל הבית הגנב הציע לו שכדאי לו להטמין גם את הארנק השני, כיון שזה מקום בטוח, ובלבו חשב לגנוב גם את הארנק השני. ותיכף מיהר בעל הבית להחזיר את הארנק למקומו, כיון שאם יראה הסוחר שהארנק לא נמצא, לא יניח את הארנק השני. לאחר זמן מועט בא הסוחר ומצא את הארנק ואמר, ברוך המחזיר אבידה לבעלים

(מדרש עשרת הדברות)

פרשת השבוע

שאמר הכתוב "וידבר אלקים... לאמר" שיוכל לאמור "אנוכי ה' אלקיך."

ואתה תחזה

סיפר הרה"ק ה"מקור ברוך" מסערט ויוניץ זיע"א, שבכנסיה הגדולה במאריינבאד בה השתתפו אלפים, ורבים מגדולי ישראל. ובדיונים הובעה בקורת נוקבת מפי כמה מהנואמים. קם הרה"ק רבי מנחם זמבא זיע"א הי"ד להשמיע את דבריו, ואמר בין השאר, רש"י בפרשתנו בשם המכילתא מובא, שליתרו היו שבע שמות, ואחד מהם יתר' על שם שיתר פרשה אחת בתורה 'אתה תחזה'. ולכאורה הרי הפרשה מתחילה 'ויאמר חותן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עושה נבול תיבול וכו'" כי כבוד ממך הדבר לא תוכל עשוהו לבדך" ורק להלן פירט הצעתו 'אתה תחזה' וכו'. וא"כ מדוע נקראת הפרשה ע"ש 'אתה תחזה' ולא ע"ש 'לא טוב הדבר'?

וענה הגאון, 'לא טוב הדבר' וכו', בקורת, זאת עדיין אינה נחשבת לפרשה שתהיה ראויה להיקרא על שמו, רק 'אתה תחזה' אם מוכנים גם לתת כתף, ולפעול מעשים טובים ופעולות חיוביות, זה יכול להיחשב לפרשה בתורה.

וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי וגו' (כ' - א' - ב')

פעם אחת בשבת שובה לא ישב הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א עם החסידים אל השולחן כמנהגו בכל סעודת שבת. בשעת סעודה שלישית נדחקו כמה אנשים לחדרו, ואמרו לו כי החסידים שרויים בעגמת נפש, כמה אנשים טרחו והוציאו כספים כדי להיטב עם הצדיק בסעודת שבת, ולבסוף לא זכו לכך. השיב להם רבי דוד משה: באמת היה ברצוני ללכת אל השולחן וליטב עמכם כדרכי תמיד, אלא שהשמים התקשרו בעבים וחשבתי שיעצרוני הגשם, והסחתי את דעתי, ולכן אף על פי שחלפו העננים והיה אפשר ללכת אל השולחן, אך מחמת שלא היתה לי הכנה חדשה, כי כבר הסחתי דעתי מההכנה הראשונה, לא הלכתי עוד. שכן לכל עבודת הקודש צריכים הכנה, וגם הכנה להכנה, וכן מצינו אצל השי"ת כביכול, שבשעת מתן תורה כתוב "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר", ולכאורה תיבת "לאמר" מיותרת, אך הכוונה, שכל הדברים בתורה מ"בראשית" ועד עתה היו הכנה למתן תורה, וזהו

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 5:56 ת"א: 5:57 ר"ת: 6:32

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:41 ת"א: 4:56

פרשת יתרו

מדי בוקר היה טובל בנהר הסמוך לביתו, ואחר היה חוצה בסירתו את הנהר ונכנס אל בין עצי היער שבגדה שמנגד. היער היה בעבורו מקום התבודדות נפלא. איש לא היה מפריעו שם מתלמודו, ולאחר שהגה, בבדידות מוחלטת בתורה משך שעות מספר, היה חוצה את הנהר ושב אל ביתו. שם, בבית, היה עוסק במעשי צדקה וחסד.

אגף מיוחד במעונו הועיד לבית הכנסת אורחים. כל עובר אורח יכול היה להשתכן במקום ולזכות במזון, בבגדים ובמיטה חמה. קופת צדקה מיוחדת היתה בבית ר' ליבר בעבור עניים נודדים. ועני כי הזדמן אל הבית, היה יוצא ממנו כשבידיו שקית גדולה ובתוכה צידה לדרך, וכמובן גם מטבעות צלצלו בתוך אותה שקית. אכן, תלמיד חכם מופלג ובעל חסד שמעטים כמוהו היה ר' ליבר. ועל כך זכה לכינוי "ר' ליבר הגדול". יהודי הסביבה כנוהו כך לא רק על שום קומתו הגבוהה וכתפיו החסונות, אלא בעיקר הודות לרחב לבבו ולגדול נפשו.

בבוקרו של יום קיץ חם, חצה ר' ליבר כדרכו, את הנהר ונכנס למעבה היער. התעטף בטליתו והתעטר בתפליו, והחל בתפלת שחרית בלב היער השלו. דומה היה, כי עוד יום של תפלה ולימוד בהתבודדות, ובשקט מופלג, יעבר על ר' ליבר הגדול, אך לא כך היה. לפתע פתאום הופרה באחת דממתו של היער. קולות ריצה חפוזים, מלויים בחרחורים ובנשימות קטועות נשמעו בינות לעצים. היו אלו הקולות שהשמיע צבי נפחד, אשר נס על נפשו. ומרגע לרגע גבר השאון. קולות טפיפת רגליהם של כלבים רצים ונביחותיהם האדירות נשמעו, מתקרבים והולכים. אותם כלבים רדפו אחר הצבי הנפחד.

הנה כי כן, באותו יום ערכו פריצי הסביבה ציד בלב היער. במהלך מסע הציד הבחינו בצבי, כונו אליו את חציהם ומשהחטיאו, שגרו את הכלבים בעקבותיו. לשלוות היער לא נותר זכר. היער שקק חיים, קולות דבור נרגשים, תקיעות חוצרות, נביחות נרגזות וטפיפות רגלים כל אלו יצרו שאון רב. אך השאון הרם כלל לא הגיע לאזני היהודי שביער! עטוף בטליתו הלבנה, עמד ר' ליבר בתפלתו וכלל לא שמע את הקולות.

ובעוד חבורת הציידים עושה דרכה בין העצים, התפרע אחד הסוסים אשר בשיירה. לפתע התרומם על רגליו האחוריות והפיל את רוכבו ארצה, בלי שהלה יקלוט את אשר קורה. הרכוב צנח על הקרקע הנקשה ונחבט בכל חלקי גופו. "הצילו! עזרו לי!" קרע לעבר חבריו, והללו נחלצו לעזרתו. בין הבאים היה הגרף הצעיר, בנו של הגרף פושקביץ. תפקידו חייב אותו להיחלץ לעזרת הפצוע הן הוא הוא שערך את מסע הציד.

בארדיטשוב, העיר שנוסדה בשל כאבו ואנחתו של יהודי
מסופר: פעם שאל אחד מחסידי הרה"ק מווארקי את רבו, "על מה ולמה זכתה דווקא העיר בארדיטשוב לרבנים כה גדולים?" בדבריו התכוון החסיד, כמובן, לרה"ק רבי לוי יצחק זיע"א, שנודע כסנגורם של ישראל. אך לא רק אליו, בארדיטשוב, העיר שבמחוז וואלין שבפולין, זכתה לעוד רבנים גדולי תורה וצדיקים, בהם הרה"ק רבי ליבר זיע"א ורה"ק רבי יוסף חריף זיע"א. ולא רק בקרב היהודים, אשר כונה "ירושלים דוואלין", התפרסמה בארדיטשוב. גם הפולנים הכירוהו היטב, וקראו לה "ממלכת היהודים".

השיב הרבי לחסידו השואל: "בארדיטשוב העיר זכתה לרבנים גדולים שכאלה, ובמיוחד לצדיק כרבי לוי יצחק, על שנוסדה בשל כאבו ואנחתו של יהודי". ובראותו את פליאתו של החסיד, המשיך הצדיק: "בטרם נוסדה העיר בארדיטשוב רוותה אדמתה את דמו של יהודי. דם שנשפך על ידי גויים צמאי דם. ומעשה שהיה כך ההיה".

על פני השטח, שעליו נבנתה בארדיטשוב, השתרע מקדמת דנא יער עבות. ליער זה היו הפריצים נוהגים לבוא למטרות ציד. לצד היער שכן כפר קטן, שכל תושביו יהודים, ושמו ביסטריץ. אחת המשפחות הנודעות בביסטריץ משפחתו של ר' אברהם אשכנזי הגיעה למקום מקראקא שבפולין, לאחר שניצלה מפרעות שערכו שונאי ישראל. ראש המשפחה עסק במסחר, אך נודע הודות ללמדנותו המופלגת. ולא פלא היה הדבר, שכן אבות משפחתו נודעו כגדולי ישראל מובהקים. באילן היוחסין של המשפחה, ניתן היה למצא את הרה"ק רבי שמשון מאוסטרופולי זיע"א, את הרה"ק רבי נתן שפירא בעל "מגלה עמקות" זיע"א ואת הרה"ק רבי יחיאל מיכל, רב קהילת נמירוב זיע"א, אשר מסר נפשו על קידוש ה' בעת גזרות ת"ח, בראשות הצורר חמלניצקי. ולא זו בלבד בידי משפחתו של ר' אברהם אשכנזי היה כתב יוחסין שהגיע עד דוד מלך ישראל. וכדי שלא לערב מלוכה בכהונה, לא נישאו בני המשפחה, בכל הדורות, למשפחות כהנים.

בחסידי ה' נמלטו ר' אברהם ומשפחתו מאימת הפורעים שבקראקא, ובהגיעם בשלום לכפר ביסטריץ, הקים ר' אברהם בית מדות נאה על שפת הנהר. בסמוך לבית התנשאה גבעה ועליה שכנה טירתו של הגרף פושקביץ, אשר לו השתייכו הכפר וכל האדמות שמסביבו. ימים מעטים אחר שהגיע ר' אברהם אל המנוחה ואל הנחלה, הסתלק מן העולם. בן יחיד הותיר אחריו, ושמו ר' ליבר. הבן לא חפץ לעסוק במסחר, שכן לבו משכו לבית מדרש. לילות כימים היה יושב ועוסק בתורת הנגלה והנסתר, והתנהגותו היתה בקדושה ובטהרה.

משל ונמשל

התורה היא בעבור ישראל

יש להבין, וכי מה ראו המלאכים לעכב את התורה שתישאר אצלם בשמים בעולמות העליונים, הלא ידעו כי התורה היא בעבור ישראל שיקיימוה, והם אינם שייכים בכל זה?

והעניין יובן על דרך משל: לרב גדול שהיה מורה הוראה בעיר גדולה כמה שנים. ויהי לעת זקנתו בראותו כי כבודו עליו הטרדות בענייני העיר ובמשפטיהם הרבים, עלה בדעתו לכתוב לאנשי העיר הקטנה הסמוכה לקבלו עליהם לרב, כי שם יוכל לשבת בנחת ובשלווה בהיות אנשים בה מעט. לכן תחילה הודיע בקהל עדתו, שאינו רוצה עוד להיות רב אצלם, והם ביקשו ממנו לבל יעשה דבר זה, כי איפה ימצאו רב גדול כמוהו, רק לאחר שראו כי לא יועילו בדבריהם, אז אמרו לו: רבנו, כטוב בעיניך עשה. ויכתוב הרב אל ראשי העיר הקטנה, אם תאבו, קבלוני נא אצלכם למורה, ויאספו יחד ויטכיוו כולם ויאמרו טוב הדבר. וישכרו מהם אנשים וייקחו עגלות וישלחום להביא את הרב ואת ביתו. ויהי כאשר באו העגלות, מיד נקבצו כל גדולי העיר הגדולה, ולא הניחו אותו לנסוע מאצלם. אמר להם הרב: הלא שאלתי אליכם תחילה והסכמתם לדברי, ועתה מה לכם להתנגד? ויאמרו לו, רבנו, חלילה לנו מעשות כדבר הזה, הנה העגלות לפניך, קומו וסעו לכם כרצונכם. ויבואו שוב בעלי העגלה ויאסרו את המרכבה, והנה שוב התאספו אנשי העיר, וינתקו את הקשרים, ויתקוטטו עימם לאמור: אין אנו מניחים אתכם לקחת את רבנו מעירנו! וילכו בעלי העגלה לרב ויספרו לו את אשר אנשי העיר עושים להם, ולא האמין להם, כי היה הדבר לפלא בעיניו, איך חזרו והתעוררו שוב שנית ושלשית הלא כבר הפצירו בו מאז שישאר רבם ולא הועיל להם, ומה גם עתה שהוא עומד מוכן ומזומן לנסוע. ויקרא הרב אותם אליו ויאמר להם, מה לכם להתקוטט עם בעלי העגלה חנם, הלא הם בתום לבבם ובניקיון כפיהם באו הנה, אחר כי הסכמתם על דבר זה. ויאמרו אליו, רבנו, הנה בכוונה עשינו דבר זה לטובתך, כי הנה פה עיר גדולה של חכמים וסופרים, רבים הם המבינים חכמתך וגדולתך, וידעו להיזהר בכבודך, אבל בעיר הקטנה אשר אנשים בה מעט לא ידעו ולא יבינו גדולתך. כי מעלת כבודו כתב אליהם שיקבלוהו לרב, ומי יודע אולי יחשבו, כי בני עירנו מאסו בך וגירשו אתך מחמת איוו סיבה, ולא יזהרו בכבודך כראוי, על כן יעצנו לעשות כן לעיני בעלי העגלה, למען יראו כמה יקרת הרב בעינינו, עד שאין אנו מניחים אותך לנסוע מאיתנו, וידעו מעתה להיזהר בכבודך כראוי.

והנמשל: כי התורה הקדושה, עת עלה ברצונו יתברך ליתנה למטה בארץ ליכות את בני האדם מורכבי החומר והצורה, הנה המלאכים גם כי ידעו כי התורה היא בעבור ישראל, עם כל זה התאמצו לחמוד יופייה בליבם, ואמרו "תנה הודך על השמים", ובכוונה תחילה עשו כן, כי חשו המלאכים פן אחרי שיקבלוהו בני האדם, לא יעריכוהו כערכה, כי יאמרו, אם הייתה חשובה מדוע הסכימו המלאכים שתרד למטה. מה גם שכל הניסים שעשה ה' יתברך עמם במצרים ועל הים, היו כולם על תנאי שיעבדו את האלוקים על ההר הזה ויקבלו תורתו. ואם התורה טובה ויקרה כל כך, לא היה צורך להרהיב ולהלהיב אותם בניסים ונפלאות שיקבלוהו, כי מי פתי שלא יאבה בה. על כן, בכוונה תחילה בעלות משה למרום לקבל התורה, בקשו המלאכים לפגוע בו, ובקשו מהקב"ה שישאיר אצלם, למען ידעו ישראל כמה היא חמודה בעליונים, ורק למען זכות אותם ניתנה להם, וכך יזהרו בכבודה והדרה.

(מתוך מאמר)

"מה גרם לסוס שיתפרע לפתע פתאום?" שאל הגרף הצעיר, בעוד חבריו מגישים עזרה לפצוע. הוא התבונן אפוא על סביבותיו ומבעד לעצים העבותים נגלתה לעיניו דמות עטופה בלבן, מתנועעת ללא הרף קדימה ואחורה. חרש קרב הגרף אל עבר הדמות עטויה הלבנים והבחין כי זהו יהודי, עטוף בטלית לבנה, וכל כולו שקוע בתפלה. 'הדבר ברור כשמש' אמר הגרף אל לבו. 'הסוס ראה את הדמות הלבנה מתנועעת ונושאת כפיה בתנועות מתנועות שונות והמראה הזה הבהילו. מסתבר, כי מרוב בהלה התרומם הסוס והפיל את רוכבו, בגלל היהודי הזה נחבל אחד מאורחי חבלות כה קשות'. מחשבה זו הבעירה את כעסו של הגרף, ובזעם רב קרב אל ר' ליבר השקוע בתפלתו והצליף בו בכל עוז בשוט שבידו. השוט, שהוטח ביהודי המתייחד עם קונו, השמיע קול עז, ועל הטלית הצחורה הופיע כתם אדום. כתם הדם כמו הלהיט את יצריו של הגרף, והוא המשיך להנחית את השוט על היהודי המתפלל. חברות רבות נקו בבשרו של ר' ליבר ומקץ דקות מעטות שנתה הטלית את צבעה: שוב לא היתה לבנה כי אם אדומה. מראה הדם הנגר מגופו של היהודי לא הרתיע את האציל הפולני, הוא המשיך להצליף ולהצליף בלי להרהר בכך שעוד מעט קט עלול האיש שמולו לצנוח מת על אדמת היער. ואולם, צליפות השוט הגיעו לאזני רעיו של הגרף הצעיר. "מיהו המצליף בעצמה שכזאת? ובמי?" תמחו איש אל רעהו. הם קרבו לעבר מקור הקול וראו את חברם מצליף ללא רחם ביהודי עטוף בטלית אדמה.

דמו של היהודי ניגר וניגר, וחברם אינו חדל מחבטותיו. "בוא במהירות עמנו", לחשו לעבר הגרף, "נברח מכאן! מהר! הן עוד רגע עלול היהודי למות, ואתה תואשם ברצח" בזה הרגע צנח ר' ליבר ארצה, מתבוסס בדמו. מראה היהודי השוכב על קרקע וקולות חבריו, החזירו את הגרף אל המציאות. הוא הבין מה עולל, וחיש מהר הצטרף אל חבריו הנמלטים מן היער. חלפו שעות. השמש עברה זה מכבר את רום השמים וצללי הערב החלו להסתמן בין עצי היער, כששב ר' ליבר הפצוע להכרתו. ברגע בו פקח עיניו חש במכאובים נוראים בכל חלקי גופו. עד מהרה נזכר באשר ארע לו. הוא החל וזחל לעבר הנהר, בשארית כוחותיו עשה את הדרך והגיע עד לסירתו. במאמצים על אנושיים חתר במשוטי הסירה והצליח לחצות את הנהר ולהגיע אל פתח ביתו. על סף הבית עזבה אותו הכרתו, וכשהוא שקוע בעלפון כבד מצאוהו בני משפחתו.

(המשך בשבוע הבא בע"ה)

צ'ין אדם לחברו

גמ"ח מסכומים לא גדולים

מסופר על עגלון אחד שסיפר, שהיה לוקח את הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א בנסיעותיו. וכרגיל היה מדבר עמו רבנו על תכלית האדם בעולם הזה. העגלון שאל אותו במה יוכל לזכות איש פשוט כמוהו? השיב לו רבנו שיעסוק בגמ"ח. צחק העגלון במר נפשו האין זה לעג לרש? הלא עני ואביון הוא וזקוק בעצמו לקבלת גמחי"ם. הסביר לו רבנו במתק לשונו, שאל יחשוב שגמילות חסדים צריכים להקים בסכומים גדולים, אפשר להקים בקטנות. ינסה לחסוך מהוצאות פרנסתו כמה פרוטות לשבוע, וכשיצטרפו הפרוטות לזהובים, יהיה לו כבר במה לעזור לשכן עני בהלוואה קטנה לצרכי שבת, והוא יסוד גמ"ח הנחשב בעיני הקב"ה כאחת הקופות הגדולות. העגלון סיים בשמחה, שמעתי לעצתו וכדיום יש לי סכום הגון אשר נאסף אצלי, והנני מלווה בע"ה לעשרות אנשים בני גילי.

מצוות צדקה אי אפשר לקבל בהשאלה מסופר: להרה"ק בעל ה"דברי חיים" מצאנו זיע"א היו מעט ספרים, כשהיה צריך איוה ספר היה שואל אצל אחרים, פעם שאל אותו אחד מבניו: כל הכסף אתה נותן לעניים ולא נשאר לך אפילו לקנות לעצמך ספר ללמוד בו, השיב לו הצדיק: ספר אפשר לקבל בהשאלה אבל המצוה של צדקה אי אפשר לקבל בהשאלה.

הכנסת אורחים מופלא

מסופר על כ"ק אדמו"ר רבי יצחק אייזיק מקליוולנד זיע"א (יומא דהילולא ל' שבט) שהתגורר ברעננה. לאחר חתונתו שכר דירה קטנה בלונג ביץ. בדירה היה חדר שינה אחד, מטבח

ופינת אוכל משותף ומסדרון קטן. יום אחד בין מנחה למעריב, ניגש יהודי לרבי, ואמר שהוא משולח מארץ ישראל והוא מחפש מקום לישון. הרבי הסביר ליהודי איך נראית הדירה שלו, ועם זאת הוסיף, הוא יבדוק עם הרבנית איך אפשר למצוא פתרון. אחרי מעריב אמר הרבי ליהודי שהרבנית מסכימה, והוא יכול לבוא לישון בביתם. הרבי הוציא את השולחן והכיסאות מפנית האוכל והעמיד שם מיטה ומזרן לאורח. אך כשכנס האורח הביתה וראה את המיטה בפנית האוכל, כעס על הרבי ואמר: "זה נקרא הכנסת אורחים! אני לא מסכים לישון במטבח!". הרבי הלך להתייעץ עם הרבנית, ויחד החליטו לתת לאורח את חדר השינה, והרבי והרבנית שתחי' ילכו לישון בפנית האוכל. ואכן האורח נכנס לישון בחדר השינה, והם נשאו לישון בפנית האוכל. ויהי בעלות השחר, הרבי רוצה לצאת למקוה, והרבי מנסה להעיר את האורח לתפילת שחרית, הרבי דופק על דלת חדר השינה, אין קול ואין עונה, לאחר מספר דקות החליט הרבי לפתוח את דלת חדר השינה, ולהפתעתו האורח אינו נמצא. הרבי מסתכל ושם לב שהמיטה מסודרת כאילו לא ישנו שם בלילה. הרבי מיהר לבית מדרשו לתפילת שחרית, ושאל את המתפללים האם מישהו ראה את האורח שהיה כאן אתמול, אבל אף אחד לא שמע ולא ראה אורח! האיש נעלם, ויהי לפלא.

לימים נשאל, האם זה לא היה אליהו הנביא? ענה הרבי: "אבי הקדוש זכה לגילוי אליהו הנביא בליל חג סוכות כשישן בסוכה, ואף ביקש ממנו בקשה שהתקיימה, אני לא זכיתי לבקש".

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ד שבט

הרה"ק רבי נתן דוד (השני) משידלאווצא ב"ר שרגא יאיר (תרע"ט)

יום ראשון כ"ה שבט

הרה"ק רבי שבתי (אבי המגיד מקאזניץ - תקכ"א) הגה"ק רבי ישראל מסלנט ב"ר זאב וואלף (תרמ"ג)

יום שני כ"ז שבט

רבי דוד ב"ר שמואל הלוי (הט"ז - תכ"ז) הגה"ק רבי שאול בראך ב"ר אלעזר (גאב"ד קאשוי - ת"ש)

יום שלישי כ"ז שבט

רבי אלכסנדר סנדר ב"ר אפרים זלמן שור (תבואות שור - תצ"ז)

הרה"ק רבי עמנואל ב"ר ישעי' מפשדורו (תרכ"ד)

יום רביעי כ"ח שבט

הרה"ק רבי מנחם נחום מרחמיסטריווקא

ב"ר יוחנן (תרצ"ו)

יום חמישי כ"ט שבט

הרה"ק רבי ישכר בעריש מדאלינא ב"ר יצחק אייוק מוידיתשוב (תרמ"ז)

הרה"ק רבי חנניא יו"ט ליפא ב"ר יקותיאל יהודה (קדושת יו"ט - תרס"ד)

יום שישי ל' שבט

הגאון רבי יצחק ירוחם דיסקין ב"ר משה יהושע יהודה לייב (אב"ד בריסק - תרפ"ה)

הגאון רבי נתן צבי פינקל ב"ר משה

הסבא מסלבודקא - תרפ"ו)

הגאון רבי ירוחם פישל פערלא ב"ר אריה צבי

(תרצ"ד)

הרה"ק רבי יצחק אייוק ב"ר ישכר בער

מקליוולנד (תש"פ)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נחמיהל הכהן רבינוביץ שליט"א
פחים"גם אי אוד"ר יסודים יסוד החרים" על המעשים.

תיכף לנטילה ברכה (ז')

א) אם ספק לו אם אכל כוית פת, ואינו יודע אם יש לו חיוב לברך ברכת המזון. וכבר נטל מים אחרונים, יטול ידיו שוב כדין נטילת ידיים לפת, ולא יברך על נטילת ידיים, ויברך המוציא, ויאכל עוד פת, ויטול שוב מים אחרונים, ויברך ברכת המזון. (שו"ת קנה בושם, ח"א סימן י"ג, ופסקי תשובות סימן קע"ט, אות ב')

ב) אם וודאי לו שאכל פת פחות מכוית, ונטל ידיו למים אחרונים, לא יאכל יותר, אלא יברך ברכה אחרונה על המאכלים שאכל, כל מאכל לפי ברכתו. (שו"ת קנה בושם שם)

בחסות רשת חנויות

גל פז

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

מברכים חודש אדר

המולד ביום שישי שעה 6:19 ד' חלקים

ר"ח יהיה בימים שישי ושבט קודש

שישי